

Arrest

**nr. 150 873 van 14 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 22 oktober 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 oktober 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat W. DAMEN, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2009 dient verzoeker een visumaanvraag in, in functie van gezinshereniging met zijn echtgenote.

Op 11 mei 2009 verkrijgt verzoeker een visum lang verblijf (type D).

Op 30 maart 2010 verklaart de echtgenote van verzoeker per fax dat hun huwelijk een schijnhuwelijk was en dat zij niet meer op hetzelfde adres woonden.

Op 30 maart 2010 bevestigt verzoeker aan het onthaal van het Centraal Loket te Antwerpen dat zij niet langer een koppel vormen.

Op 31 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Als gevolg van dit beroep wordt hij in het bezit gesteld van een bijzonder verblijfsdocument, met name een bijlage 35, die uitdrukkelijk vermeldt *"gemachtigd in het Rijk te verblijven in afwachting dat op zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is beschikt."*

Bij arrest van 4 augustus 2010 met nr. 46 994 wordt het beroep tegen de beslissing van 31 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter), door de Raad verworpen.

Op 9 augustus 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Antwerpen mee dat de bijlage 35 niet meer mag worden verlengd.

Op 23 februari 2011 stuurt de stad Antwerpen de instructie van 9 augustus 2010 tot het intrekken van de bijlage 35 door aan het districtshuis te Berchem.

Op 25 februari 2011 wordt aan verzoeker deze instructie ter kennis gebracht.

Op 17 juni 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 oktober 2012, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2011 werd ingediend door :

*B., M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De bewering dat betrokkene op geen enkele wijze nog bindingen zou hebben met zijn land van herkomst en dat hij aldaar geen enkele familie meer zou hebben kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering kan ondersteunen. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Ook de bewering dat hij nog steeds gehuwd zou zijn met mevrouw E. M. J. en dat hij deze relatie mogelijks een nieuwe kans zou willen geven kan tevens niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat er ook moge van zijn; verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen enkel gevaar zou vormen voor de openbare veiligheid; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hij legaal in België verbleef. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits zijn verblijf werd ingetrokken op 25.02.2011 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - ni. dat betrokkene alhier sedert 2009 in België verblijft, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn, dat hij in zijn eigen onderhoud kan voorzien, dat hij de Nederlandse taal zou machtig zijn, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij werkwillig is, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat hij een inburgeringscontract kan voorleggen, dat hij een sociaal netwerk heeft uitgebouwd en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de

betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Het regelmatig verblijf is verstreken sedert 25.02.2011.*

(...)“

Op 22 oktober 2012 wordt aan verzoeker eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 oktober 2012.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 22/05/2012,
wordt aan B., M. (M)
geboren te (...) (Marokko), op (...),
van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...)*

het bevel gegeven om uiterlijk op 21/11/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Het regelmatig verblijf is verstreken sedert 25/02/2011.”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve merkt de Raad ten aanzien van de tweede bestreden beslissing , het bevel om het grondgebied te verlaten op dat het gaat om een bevel om het grondgebied te verlaten dat genomen is op grond van een gebonden bevoegdheid in hoofde van de verwerende partij.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

2.3. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door

verzoeker betwist, maar zijn kritiek gaat niet op, gelet op hetgeen gesteld wordt in punt 4.1.3.7. van dit arrest. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

2.4. Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.5. *In casu* voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Inzake artikel 8 van het EVRM voert verzoeker aan dat een schending dreigt indien van hem zou verwacht worden terug te keren naar zijn land van herkomst, gezien hij sinds 2009 zijn volledige privé- en familielevens in België heeft uitgebouwd, alsook zijn professioneel leven.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote reeds in 2010 erkend hebben dat hun huwelijk geen huwelijk was met een daadwerkelijk gezinsleven en dat het een schijnsituatie betrof, en uit informatie van verwerende partij (uittreksel uit rijksregister) blijkt dat de echtscheiding uitgesproken werd op 19 april 2012. Verzoeker geeft geen verdere informatie over andere familieleden.

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een familiaal leven of een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §33; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu blijft verzoeker in gebreke om concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van een familiaal of privéleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Inzake artikel 3 van het EVRM zet verzoeker uiteen dat in zijn land van herkomst zich niemand meer bevindt die voor hem kan instaan of hem hulp kan verlenen qua onderdak, voedsel etc. zodat hij bij een terugkeer zou worden blootgesteld aan een mensonwaardige behandeling.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat verzoeker moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op

artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. Verzoeker beperkt zich tot algemene beweringen die niet gestaafd worden door enig concreet gegeven. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker een volwassene is die tot de leeftijd van achtentwintig jaar in Marokko heeft gewoond, zodat het niet aannemelijk lijkt dat hij bij een terugkeer volledig aan zijn lot wordt overgelaten en zware problemen zou hebben qua onderdak en inkomen.

Derhalve dient het beroep ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk verklaard te worden wegens een gebrek aan belang.

3. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Eerste en enige middel, genomen uit de schending van:

- 1) *Artikel 9bis Wet 15/12/1980*
- 2) *Artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (motiveringsplicht)*
- 3) *De beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel*

Doordat:

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag ten onrechte onontvankelijk omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou kunnen aantonen die hem ertoe rechtvaardigen de aanvraag in België in te dienen. Volgens de bestreden beslissing lijkt het ongeloofwaardig dat verzoeker geen bindingen meer zou hebben met zijn land van herkomst. Wat betreft de schending van artikel 8 EVRM wordt verder gesteld dat dit niet bewezen is omdat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent, wat geen ernstig moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder kan volgens de bestreden beslissing geen rekening meer gehouden worden met het nog steeds bestaande huwelijk met mevrouw E. M. Het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten stelt dat de betrokkene langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Het regelmatig verblijf is verstreken sedert 25/02/2011.”

Terwijl:

Verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering.

1. Voor wat betreft de aanvraag tot regularisatie en de beoordeling van de ontvankelijkheid kan verzoeker enkel benadrukken dat de concrete feiten het in onderhavig geval bijzonder moeilijk maken om tijdelijk naar zijn herkomstland terug te keren om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen.

Ten eerste dient benadrukt te worden dat verzoeker op legale wijze naar België is gekomen op basis van gezinshereniging. Verzoeker heeft nooit op illegale wijze in België verbleven en er bestond dus voor hem geen noodzaak om zich terug naar Marokko te begeven om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen. Verzoeker werd tijdens zijn legaal verblijf in België geconfronteerd met een beslissing van de Minister tot beëindiging van zijn verblijfsrecht; Zijn hoger beroep tegen deze beslissing werd spijtig genoeg verworpen doch enkel om de reden dat zijn toenmalig raadsman dit beroep laattijdig had ingediend. Er is derhalve nooit een uitspraak geweest omtrent de grond van de zaak. Verzoeker bevond zich dus reeds in België (op legale basis) toen zijn verblijfsrecht plotseling, wegens voor hem onjuiste redenen, werd beëindigd; Verzoeker wenste zijn verblijfssituatie onmiddellijk te regulariseren en zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving; Hij ziet zich niet in de mogelijkheid om zich nu naar zijn land van herkomst te begeven, ook indien dit slechts tijdelijk zou zijn; Dat in dit opzicht als buitengewone omstandigheid beroep werd gedaan op artikel 8 EVRM.; Verzoeker verblijft sinds 2009 in België en heeft zijn volledige privé- en familieleven in België uitgebouwd, alsook zijn professionele leven; Verzoeker heeft geen enkele band meer met zijn thuisland en dreigt aan zijn lot te worden overgelaten indien hij naar daar zou worden teruggestuurd; Verzoeker heeft na zijn huwelijk alles achtergelaten in

Marokko en heeft zijn echtgenote in België vervoegd; Indien van hem verwacht zou worden terug te keren naar zijn land van herkomst dreigt een schending van artikel 8 EVRM en artikel 3 EVRM; Het privé-leven van verzoeker is thans immers louter en alleen te situeren in België;

In zijn land van herkomst bevindt zich niemand meer die voor hem kan instaan of hem de nodige hulp kan verlenen qua onderdak, voedsel etc zodat bij een verplichte terugkeer verzoeker zou worden blootgesteld aan een mensonwaardige behandeling en een schending zou dreigen van artikel 3 EVRM (verbod op mensonwaardige behandeling) en artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven); Teneinde een schending van het recht op een privé- en familieleven te voorkomen cliënt verzoeker te worden toegelaten om zijn aanvraag tot machtiging om verblijf in België in te dienen; Bovendien is het zo dat verzoeker nog steeds gehuwd is met zijn echtgenote en deze relatie mogelijks een nieuwe kans wil geven; Een verwijdering van het grondgebied, ook indien deze slechts tijdelijk is, zou betekenen dat zijn gezinscel verbroken wordt of geen kans meer kan krijgen zich fundamenteel te herstellen; Dit zou een manifeste inbreuk betekenen op zijn privé- en gezinsleven; Deze omstandigheden dienen dan ook aanvaard te worden als buitengewone omstandigheden die verzoeker ertoe machtigen zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen in België en niet via de diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst; De aanvraag van verzoeker dient derhalve ontvankelijk te worden verklaard;

2.

De bestreden beslissing heeft onvoldoende rekening gehouden met deze omstandigheden (onzorgvuldig bestuur) en werd onvoldoende gemotiveerd (inbreuk motiveringsverplichting). Verwerende partij heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de legale verblijfsduur van verzoeker in België. Verzoeker is op basis van zijn huwelijk naar België gekomen en heeft in Marokko ailes achtergelaten om zijn vrouw te vervoegen. Verwerende partij houdt met dit gegeven geen enkele rekening. Zij stelt enkel dat het bestaan van het huwelijk geen tijdelijke verwijdering in de weg staat en dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst. Verzoeker betwist echter dat het over een tijdelijke verwijdering zou gaan. Nergens blijkt uit dat verzoeker nog een visum zou krijgen om te mogen terugkeren. Verzoeker betwijfelt ten stelligste dat hij nog naar België zal kunnen terugkeren. Nochtans heeft hij nog steeds zijn belangen hier (verzoeker is nog steeds gehuwd) en bevat de bestreden beslissing geen voldoende motivering over de huwelijksrelatie die tot op heden nog bestaat. Zelfs door een tijdelijke verwijdering wordt verzoeker belet zijn huwelijksleven verder te zetten met zijn echtgenote. De motivering dat het slechts over een tijdelijke verwijdering zou gaan is onvoldoende. Verwerende partij houdt op geen enkele wijze rekening met de bescherming van het privé- en gezinsleven, waartoe het huwelijksleven behoort.

3.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten met de motivering dat het regelmatig verblijf verstreken is sedert 25/02/2011. Verzoeker heeft er geen weet van dat het regelmatig verblijf op 25/02/2011 verstreken zou zijn. Verwerende partij staft dit ook op geen enkele wijze. Dit is alleszins in strijd met de gegevens uit het vreemdelingenregister: verzoeker staat tot op heden nog steeds ingeschreven in het vreemdelingenregister, hetgeen enkel mogelijk is indien er sprake is van een geldige verblijfstitel. Verzoeker legt ter staving hiervan een getuigschriften van woonst voor waaruit blijkt dat hij nog steeds ingeschreven staat op zijn verblijfsadres. (stuk 3) De bestreden beslissing bevat geen enkele motivering omtrent een illegaal verblijf sedert 25/02/2011. Integendeel, de getuigschriften zijn een bevestiging dat verzoeker nog steeds regelmatig staat ingeschreven. De bestreden beslissing is onbehoorlijk gemotiveerd en in strijd met de andere gegevens uit het dossier. Verwerende partij) laat na in de bestreden beslissing enige duidelijkheid te verschaffen over het beweerde illegale verblijf van verzoeker sedert 25/02/2011. De motivering is dan ook in onjuist en onzorgvuldig te noemen nu ze genomen werd met miskenning van de feitelijke gegevens.”

4.1.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Als enige kritiek stelt hij dat hij in het bezit zou zijn van een geldige verblijfstitel. Dit zou blijken uit het gevoegde getuigschrift van woonst waaruit blijkt dat hij nog steeds is ingeschreven op zijn verblijfsadres. Hij leidt hieruit af dat hij zou ingeschreven zijn in het vreemdelingenregister en over een wettige verblijfstitel zou beschikken. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zijn stelling niet wordt ondersteund door het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat

d.d. 23 februari 2011 de instructie werd gegeven om de bijlage 35 in te trekken. Dit gelet op het arrest van de Raad d.d. 4 augustus 2010 nr. 46.994, waarbij het beroep, gericht tegen de beslissing d.d. 31 maart 2010 waarbij hem het verblijf werd geweigerd onder bijlage 14, werd verworpen. Tevens blijkt dat de bijlage 35 op 25 februari 2012 effectief werd ingetrokken (OV nummer 5658117).

In de aanvraag om machtiging tot verblijf die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissing blijkt overigens dat verzoeker bevestigt dat de bijlage 35 niet werd verlengd als gevolg van het genoemde arrest. Het loutere feit dat verzoeker nog steeds staat ingeschreven op zijn verblijfsadres, heeft niets uitstaande met het feit dat hij illegaal in het Rijk verblijft. De Dienst Vreemdelingenzaken is niet bevoegd aangaande het beheer van de nationale registers (Bevolkingsregisters en Vreemdelingenregister. De bevoegdheid behoort toe aan de Algemene Directie Dienst Instellingen en Bevolking van de FOD Binnenlandse Zaken, met zetel in het Park Atrium — Koloniënstraat 11 te 1000 Brussel. Het enige middel faalt in feite. Het middel is ongegrond.”

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.1.3.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.1.3.3. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

4.1.3.4. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

4.1.3.5. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

4.1.3.6. In zijn aanvraag van 17 juni 2011 heeft verzoeker, samengevat, het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- Verzoeker stelt op legale wijze naar België te zijn gekomen op basis van gezinshereniging.
- Verzoeker wordt thans tijdens zijn legaal, verblijf in België geconfronteerd met een beslissing van de Minister tot beëindiging van zijn verblijfsrecht. Zijn hoger beroep tegen deze beslissing werd spijtig genoeg verworpen doch enkel om de reden dat zijn toenmalig raadsman dit beroep laattijdig had ingediend. Er is derhalve nooit een uitspraak geweest omtrent de grond van de zaak. Verzoeker bevond zich dus reeds in België (op legale basis) toen zijn verblijfsrecht plotseling, wegens voor hem onjuiste redenen, werd beëindigd.
- Verzoeker ziet zich niet in de mogelijkheid om zich nu naar zijn land van herkomst te begeven, ook indien dit slechts tijdelijk zou zijn. Dat in dit opzicht als buitengewone omstandigheid beroep wordt gedaan op artikel 8 van het EVRM.
- Verzoeker stelt dat hij sinds 2009 in België verblijft en zijn volledige privé- en familielevens in België uitgebouwd heeft, alsook zijn professionele leven. Verzoeker argumenteert dat hij geen enkele band meer met zijn thuisland heeft en dreigt aan zijn lot te worden overgelaten indien hij naar daar zou

worden teruggestuurd. Verzoeker heeft na zijn huwelijk alles achtergelaten in Marokko en heeft zijn echtgenote in België vervoegd. Het privéleven van verzoeker is thans immers louter en alleen te situeren in België.

- In zijn land van herkomst bevindt zich niemand meer die voor verzoeker kan instaan of hem de nodige hulp kan verlenen qua onderdak, voedsel etc.. zodat bij een verplichte terugkeer verzoeker meent te worden blootgesteld aan een mensonwaardige behandeling en een schending zou dreigen van artikel 3 van het EVRM en van artikel 8 van het EVRM.

- Bovendien is het zo dat verzoeker nog steeds gehuwd is met zijn echtgenote en deze relatie mogelijks een nieuwe kans wil geven.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

4.1.3.7. Wat betreft verzoekers betoog als zou zijn legaal verblijf in het Rijk en het gegeven dat er nooit gerechtelijk ten gronde over de beëindiging van zijn verblijfsrecht werd geoordeeld, elementen zijn die buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen uitmaken, geldt dat verzoekers legaal verblijf geldig werd beëindigd.

Verzoeker meent evenwel dat uit het gevoegde getuigschrift van woonst, waaruit blijkt dat hij nog steeds is ingeschreven op zijn verblijfsadres, kan afgeleid worden dat hij zou ingeschreven zijn in het vreemdelingenregister en over een wettige verblijfstitel zou beschikken.

Deze stelling vindt echter geen steun in het administratief dossier. Daaruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 31 maart 2010 een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Tegen deze beslissing heeft verzoeker een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat verworpen werd bij arrest nr. 46.994 van 4 augustus 2010. Op 9 augustus 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Antwerpen mee dat de bijlage 35 niet meer mag worden verlengd omdat de Raad het beroep verworpen heeft. Op 23 februari 2011 stuurt de stad Antwerpen deze instructie van 9 augustus 2010 tot het intrekken van de bijlage 35 door aan het districtshuis te Berchem. Op 25 februari 2011 wordt aan verzoeker deze instructie ter kennis gebracht. De omstandigheid dat de bijlage 35 niet onmiddellijk werd ingetrokken, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker niet meer over een wettelijke verblijfstitel beschikt op basis van het huwelijk met zijn echtgenote, aangezien verzoeker geen verblijfsrecht meer had ingevolge de beslissing van 31 maart 2010 en de bijlage 35 een document betreft dat hem enkel werd afgegeven voor de duur van zijn schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 juni 2011 die aanleiding heeft gegeven tot de thans bestreden beslissing blijkt overigens dat verzoeker zelf bevestigt dat de bijlage 35 niet werd verlengd als gevolg van het genoemde arrest. Het loutere feit dat verzoeker nog steeds staat ingeschreven op zijn verblijfsadres, brengt niet met zich mee dat zijn verblijf legaal is.

Verzoeker toont met zijn betoog dan ook geen schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Evenmin toont hij aan dat het motief inzake de intrekking van zijn verblijf steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.1.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Hij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

4.1.3.9. Waar verzoeker stelt dat de feitelijke gegevens in casu ruim voldoende waren om tot het bestaan van buitengewone omstandigheden te besluiten, moet worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat verzoeker blijk geeft van een andere appreciatie van de feiten. Met deze kritiek stelt hij evenwel zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het zorgvuldige of het redelijke is te buiten gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Met deze uiteenzetting toont hij nog niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen correcte invulling gaf aan het begrip 'buitengewone omstandigheden'.

4.1.3.10. Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), hetgeen in casu niet wordt aangetoond.

Verzoeker herhaalt in het enig middel in wezen de elementen uit zijn aanvraag. Deze werden reeds beantwoord in de bestreden beslissing en verzoeker slaagt er niet in deze motieven te betwisten. Door het louter herhalen van elementen uit de aanvraag, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. Waar verzoeker aanvoert dat het onmogelijk is geworden voor hem om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij daar 'niemand meer zou hebben', dient vastgesteld te worden dat verzoeker daar geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering kan ondersteunen.

Het motief van de bestreden beslissing volgens hetwelk het *"erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Daar hij immers ruim 25 jaar in Marokko verbleef"*, is bij gebrek aan enig andersluidend bewijs dan ook niet kennelijk onredelijk van aard, zodat verzoeker met dit betoog niet aantoont dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

4.1.3.11. Daar waar verzoeker de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM summier lijkt op te werpen kan volstaan worden met volgende vaststellingen.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 geldt dat verzoeker zijn beweringen aangaande de vermeende schending van het desbetreffend artikel niet staft met een begin van bewijs. Hetgeen nochtans vereist is naar vaste rechtspraak van de Raad van State. De algemene bewering wordt dan ook niet toegepast op verzoekers eigen specifieke situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM kan eveneens volstaan worden met de vaststelling dat verzoeker niet aantoont familieleden te hebben in het Rijk andere dan zijn regelmatig in het Rijk verblijvende (ex-)echtgenote E.M.J., doch waarmee geen huwelijksrelatie wordt onderhouden sinds 30 maart 2010. Die dag liet Mevrouw E.M.J. immers per fax weten aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat hun huwelijk een schijnhuwelijk betrof en dat zij niet meer op hetzelfde adres woonden. Dit werd daarenboven bevestigd door verzoeker zelf, die op 30 maart 2010 verklaarde inderdaad niet langer een koppel te vormen met Mevrouw E.M.J.

Opdat verzoeker zich voorts zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van *zijn "privé leven, zijn gezinsleven"*, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen

worden vastgesteld dat verzoeker enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "*hecht*" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

Daar waar verzoeker dan wel op papier nog steeds getrouwd was met Mevr. E.M.J. na 30 maart 2010 blijkt duidelijk uit de gegevens van het administratief dossier dat op dit vermeend gezinsleven in casu geen beroep kan worden gedaan om van de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM te genieten, daar er sinds maart 2010 geen sprake meer is van enig dergelijk gezins- of privéleven met Mevr. E.M.J. Er kan maar sprake zijn van een gezinsleven indien beide partners dit willen. In casu bevestigden beide partners evenwel duidelijk en aantoonbaar dat de levensgemeenschap beëindigd werd. Aan de vereiste van een voldoende hechte band van aanverwantschap is dan ook geenszins voldaan. Niet in het minst omdat verzoeker nalaat enig recent begin van bewijs bij te brengen als zou mevrouw E.M.J. inmiddels een andere gezindheid omtrent hun 'relatie' toegedaan zijn. Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoeker op 19 april 2012 uit de echt gescheiden is van zijn echtgenote.

Tenslotte benadrukt de Raad in deze dat de gemachtigde dienaangaande tevens motiveerde in de bestreden beslissing dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst, op zich, geen noodzakelijke breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In die zin toont verzoeker hier evenmin het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan.

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET